

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἶνε πολὺ ἐπικινδυνότερον ὁ κακὸς λόγος παρά τὸ πρόσκομμα τοῦ ποδός, διότι τῆς μὲν ἀδιακρίτου γλώσσης τὸν πόρον πληρώγει ἡ κεραλή, διὰ δὲ τὸ πρόσκομμα τιμωρεῖται μόνον ὁ πύς, οὗτος δὲ ἔστιν ὁ κινδυνώτερος.

Ἐμποροῦμεν νὰ συνεννοώμεθα μὲ ἐκείνον, οὗ τινος δὲν συμμερίζομεθα τὰ δάκρυα, ἀλλ' οὐδέποτε μὲ ἐκείνον, οὗ τινος δὲν ἐννοοῦμεν τὴν γέλωτα, εἰς ὅτι τὸν ποδὸν ἀποκρίνεται ὁ πύς, οὗτος δὲ ἔστιν ὁ κινδυνώτερος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐξίσσημειώσις γάμος ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Περμανίᾳ. Παρὰ πάσας τὰς ἐγγυαίς γερμανικαῖς αὐλαῖς ἐπικρατούσας ἀρχαίας καὶ ἐρριζωμένας παραδόσεις, ἡ ἀρχιδούκισσα τῆς Βυρπεμβέργης Παυλίνα, ἐρασιθεῖσα σφόδρως νέου τινοῦ ἰατροῦ ἐκ Βρεσλαύης, τοῦ δόκτορος Βίλελμ, ἀπεφάσισε νὰ συζυγηθῇ αὐτόν. Μάτην ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἠγωνίσθη πάση δυνάμει νὰ ἀποτρέψῃ τὸν γάμον· ἡ ἀρχιδούκισσα ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Τελευταῖον ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρπεμβέργης διεκλήθη εἰς τὴν ἀρχιδούκισσαν ὅτι, ἵνα δώσῃ τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ εἰς τὸ συνοικεῖσθαι, ἀνάγκη ἦτο νὰ ἀπεκδυθῇ αὐτὴ, πρὶν γυμρευθῆ ἀπλοῦν πολίτην, παντὸς ἡγεμονικοῦ τίτλου καὶ πάντων τῶν προνομίων, ἅτινα παρεῖχεν αὐτῇ ἡ ἐν τῇ βασιλικῇ οἰκογενεῖᾳ θέσις της. Τὴν θυσίαν ταύτην ἡ ἀρχιδούκισσα ἐσέργε μετὰ πάσης προθυμίας· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελέσει τοῦ γάμου ἐμφαντικώτατα ἀπέδειξε πόσον ἡ διάνοια αὐτῆς καὶ τὰ αἰσθήματα ἦσαν ἀνώτερα ἀληθῶς πάσης προλήψεως. Εἰς τὴν τυπικὴν ἐρώτησιν τοῦ ἱερέως ἐάν δέχεται ὡς σύζυγον τὸν παρ' αὐτῇ ἰστάμενον ἰατρὸν, ἡ ἀρχιδούκισσα δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν συνήθη μονοσύλλαθον ἀπάντησιν, ἀλλ' ἀπεκρίθη οὕτως· «Ναί, τὸν δέχομαι, καὶ δικηκρῆνται ὅτι εἰς οὐδὲν λογίζομαι τὰ ἡγεμονικά προνόμια ἀπέναντι τῆς μελλούσης εὐτυχίας μου, καὶ ὅτι τὴν τύχην μου θεωρῶ ὡς τὴν μάλλον ἀξιοζήλευτον».

Τὸ μικρὸν τοῦτο γεγονός δὲν ἀναμνησθεὶς τὴν Γερμανίαν τῆς κυρίας Στάελ, καὶ δὲν ἀποδεικνύει ὑπάρχουσαν αὐτὴν ἔτι, οἶαν τὴν περιέγραψεν ἡ γραφὴς τῆς διασήμου συγγραφῆς;

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἴσως οἱ ἐπιστήμονες ἠσχολήθησαν περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς εὐεξίας τῶν βρεφῶν ὅσον κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους. Τὰ ζητήματα τοῦ θηλασμοῦ, τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ, τῆς διατροφῆς κλπ. κλπ. ἐμελετήθησαν καὶ ἐξητάσθησαν μετὰ πλείστης ὁσῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ἐν δὲ μόνον ζήτημα ὑπελείπετο, τὸ τοῦ βάρους τῶν βρεφῶν, ὅπερ θεωρεῖται ὡς θερμομέτρον τρόπον τινὰ ἀψευδῆ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων θέμα λόγου τοῦ ἐν Παρισίοις ἰατροῦ Ἀδ. Νικολάου, ὅστις

διὰ τῶν εὐφραδῶν καὶ σφῶν αὐτοῦ διηλιῶν κατέστησε κηνὰς καὶ εὐλήπτους πολλὰς ὠφελίμους γνώσεις. Ἐκ τοῦ λόγου λοιπὸν τοῦτου ἐρασιζόμεθα τὰς ἐπομένας σημειώσεις.

Τὸ βῆρος τοῦ ἀρτι γεννηθέντος βρεφους εἶνε κατὰ μέσον ὄρον 3 χιλιόγραμμα καὶ 126 γράμμα (1 χιλ. = 312 1/2 δράμια). Τὸ βῆρος τοῦτο βαθμωδῶν ἐλαττοῦται καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως εἶνε 3, 17 χιλ. ἔπειτα δὲ πάλιν αὐξάνεται κατὰ τινὰ γράμμα. Κατ' ἐξαιρέσιν δὲ βρέφη τινὰ ἔλκουσι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τῶν 6 καὶ 7 χιλιόγραμμα, ἕτερα δὲ τινὰ 1 1/2 μόλις χιλιόγραμμα μέχρι 2 τὸ πολὺ. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε, ὡς εἶπομεν, σπάνια ἐξαιρέσεις. Καὶ τῶν μὲν ἀρρένων τὸ μέγιστον μὲν βῆρος εἶνε 4, 50 χιλιόγρ. τὸ ἐλάχιστον δὲ 2, 34, τῶν δὲ θηλέων τὸ μέγιστον μὲν 4, 25, τὸ ἐλάχιστον δὲ 1, 12 χιλ.

Αἱ ποικιλίαι δὲ αὐτὰ προσέροχται ἐκ πολλῶν συνθηκῶν, αἵτινες ἐλαττοῦσι τὸ βῆρος τῶν βρεφῶν, οἷον ἡ πρωτοτοκία, ἡ μεγάλη τῆς μητρὸς ἡλικία, τὸ φιλάσθενον αὐτῆς, ἡ ἀνεπαρκὴς τροφή κλπ. Ἐν κεφαλῶν δὲ, τῆς ὑπὲρ οὐσῆς εἰκοσι μέχρι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, τὸ βῆρος τοῦ βρεφους ἔχει καλῶς ἐάν εἶνε τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν 3, 315 χιλ. τὴν δ' ἐβδόμην 3, 060. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης πρέπει τὸ βῆρος καθ' ἐκάστην νὰ ἐξακολουθῇ αὐξανόμενον κατὰ βῆρος· ἐάν δὲ τοῦτο ἐλαττοῦται ἢ διαμῆνῃ τὸ αὐτὸ καθ' ἐβδομάδα, εἶνε σημεῖον ὅτι ἡ ἀσθενεὶ ἢ τὸ γάλα εἶνε ὀλίγον ἢ κακῆς ποιότητος. Ὁφελίμων λοιπὸν εἶνε νὰ ζυγίζωμεν τὸ βῆρος ἂν μὴ καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ τοῦλάχιστον συνεχῶς.

Ἐάν τὸ βῆρος ἔχη καλῶς, εἶνε εὐρωστον, θηλάξῃ μετ' ὀρέξεως χωρὶς ν' ἀποκοιμᾶται ἅμα τιθέμενον ὑπὸ τὸν μαστὸν, ἐάν τὸ βῆρος αὐτοῦ αὐξάνεται κατὰ 20—25 γράμμα τὴν ἡμέραν κατὰ τοὺς πέντε πρώτους μῆνας καὶ 10—15 κατὰ τοὺς ἑπτὰ ἐπομένους, ταῦτα πάντα εἶνε σημεῖον ὅτι τὸ γάλα δι' οὐ τρέφεται εἶνε καλόν. Ἐάν δὲ τούναντιον τὸ βῆρος εἶνε ὠχρόν καὶ τὸ βῆρος του μὲν τὸ αὐτὸ ἢ καὶ ἐλαττοῦται, αἱ σάρκες του εἶνε μαλθακαὶ, κατέχεται ὑπὸ διαρροίας, σημεῖον ὅτι τὸ γάλα δὲν εἶνε καλόν καὶ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἑτέρου.

Ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ γινώσκωμεν ἐάν τὸ βῆρος ἔχη ὅ,τι τῷ χρειάζεται, εἶνε νὰ τὸ ζυγίζωμεν καθ' ἐβδομάδα. Τὸ δύο ἡμερῶν βῆρος ἔχει βῆρος 100 γρ. ὀλιγώτερον ἢ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, μετὰ ἑπτὰ δ' ἡμέρας θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ τῆς πρώτης ἡμέρας· μέχρι δὲ τῶν πέντε μηνῶν αὐξάνεται κατὰ μέσον ὄρον 175 γρ. καθ' ἐβδομάδα. Τὸν δὲ πέμπτον ἀκριβῶς μῆνα θὰ ζυγίσῃ ὅσον καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, τὸν δὲ δέκατον ἔκτον μῆνα μόλις τὸ διπλάσιον τοῦ τῶν πέντε μηνῶν.

Ἐάν ζυγίσωμεν τὸ βῆρος ἐνδεδουλευμένον πρὶν